

PARAULA I VIDA

«Tots serem transformats per la victòria de Nostre Senyor Jesucrist»

Estem dins la **Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians** del 18 al 25 de gener. Ja fa quatre anys, festejàvem el centenari d'aquesta iniciativa ecumènica de pregar per la mateixa intenció: que tots siguem u i que Déu sigui reverenciats per tots al mateix temps. Un gran moment d'aquesta unitat per als catòlics fou l'any 1964, quan a Jerusalem, el Papa Pau VI i el Patriarca ecumènic ortodox Atenàgores I, s'abraçaren i van recitar junts l'oració de Crist «que tots siguin u» (Jn 17). I aquell mateix any, s'aprovà el «Decret sobre l'Ecumenisme» del Concili Vaticà II que comença dient de forma solemne que «promoure la restauració de la unitat entre tots els cristians és una de les finalitats principals que s'ha proposat el Sagrat Concili Vaticà II ja que una és l'Església fundada pel Crist Senyor», i subratlla que l'oració és l'ànima del moviment ecumènic i promou la pràctica de la setmana d'oració per la unitat dels cristians.

El lema de la setmana de pregària per al 2012, s'inspira en 1Co 15,51-58: «Tots serem transformats per la victòria de Nostre Senyor Jesucrist.» I els materials preparats per un grup ecumènic polonès de treball insisteixen en el poder transformador de la fe en Crist, tema molt relacionat amb la nostra oració per la unitat. Qui ens farà convergir vers la unitat? qui guanyarà al final? Hem de reflexionar més profundament sobre el què significa «guanyar» i «perdre», especialment a la llum del fet que el concepte de «victòria» s'entén freqüentment en termes triomfalistes. No obstant això, Crist ens mostra una manera molt diferent d'entendre-ho. La rivalitat és una característica permanent no només en l'esport, sinó també en la vida política, empresarial, cultural i fins i tot

en l'eclesial. Quan els deixebles de Jesús discutien sobre «qui era el més important» (Mc 9,34), es veia clarament que aquest impuls és fort. Però la reacció de Jesús era molt senzilla: «si algú vol ser el primer, que es faci l'últim i el servidor de tots» (Mc 9,35). Es tracta d'aconseguir una victòria que integri tots els cristians en el servei de Déu i del proïsme. Aquesta és la unitat per la qual preguem. I aquesta és la transformació que desitgem, i que només ens pot venir del poder transformador de l'Esperit de Crist Ressuscitat. És pregant i esforçant-nos per la unitat plena i visible de l'Església com nosaltres mateixos —i les tradicions a les quals pertanyem— serem canviats, transformats i configurats amb Crist. La unitat per la qual preguem podrà exigir el canvi de formes de vida de l'Església que ens són familiars. Aquesta unitat no és simplement una noció «còmoda» d'amistat i cooperació. Requereix una voluntat de superar qualsevol forma de competició entre nosaltres. Hem d'obrir-nos els uns als altres, oferir i rebre els dons que tenim, per tal de poder veritablement entrar en la nova vida de Crist, que és l'única veritable victòria. Deixem-nos transformar...

Per això preguem confiadament: «O Déu Totpoderós, en Jesús ens heu dit que qui vulgui ser el primer s'ha de fer l'últim i el servidor de tots. Entrem a la vostra presència sabent que la vostra victòria s'obté per la debilitat de la creu. Us preguem que l'Església pugui ser una. Ensenyeu-nos a acceptar humilment que aquesta unitat és un do del vostre Esperit. I a través d'aquest do, canvieu-nos, transformeu-nos, i feu-nos més semblants al vostre Fill Jesucrist. Amén.»

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

«La vida religiosa: esperança en temps difícils»

► L'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona acollí, el passat 15 de desembre, un acte per commemorar el 15è aniversari de l'exhortació apostòlica de Joan Pau II *Vita Consecrata*, amb motiu de la celebració del sínode episcopal sobre la vida consagrada a Déu i la seva missió en l'Església i el món. L'acte fou promogut per la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) i per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) i comptà amb la intervenció de l'arquebisbe Joseph W. Tobin, redemptorista, secretari de la Congregació per als instituts de vida consagrada i societats de vida apostòlica. En la foto, d'esquerra a dreta: Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i encarregat de les relacions amb els religiosos a la Tarraconense; Mons. Tobin; el cardenal Martínez Sistach; el P. Màxim Muñoz, president de la URC; i la Gna. Eulàlia Freixas, vicepresidenta de la URC. També hi assistí Mons. Joan-Enric Vives arquebisbe d'Urgell.

GLOSSA

Silenci, pregària... experiència

Un jove universitari de vint anys ha participat en una tanda d'exercicis espirituals amb altres joves, tot aprofitant cinc dies de les darreres vacances de Nadal. Recollint l'experiència, escriu: «Em vaig trobar fent exercicis perquè una amiga de la colla me'n parlà. Un cert interès ja el tenia, perquè feia més d'un any que em sentia força buit. Missa alguns diumenges —que s'anaven espaiant—, pregava esporàdicament i amb certa rutina, feia un voluntariat amb persones de la tercera edat... però em faltava alguna cosa. En determinats moments em preguntava pel sentit de la meua existència, veia que la meua vida cristiana estava aturada en la catequesi de confirmació i no sabia què fer, veia que els dubtes sovintejaven i no m'inquietava massa... Per altra banda, em sobtava el testimoni de fe d'algunes persones més grans que jo —el meu avi, per exemple— i alguns joves que conec i que s'ho prenen seriosament.

»Arribo als exercicis i, en la primera sessió, ens diuen que Déu ens busca i que obrir-se a Ell és fonamental... Tot ha anat bastant rodat. En un ambient de silenci (la família i els amics segur que no es creuen que he estat cinc dies callat) les xerrades, com a fil conductor, introduïen el tema a reflexionar i donaven pistes per al treball personal i facilitaven textos del Nou Testament i algun de l'Antic. Des-

prés, temps personal llarg —més d'una hora!— per pensar, reflexionar i pregar. Jo anava a una petita capella, d'altres a l'habitació... Posar-se davant Déu, demanar una bona estona de pregària, resseguir els apunts i els textos bíblics, pregària i acabar amb el pànostre. M'hi vaig posar a fons i no me'n peneixo. Al vespre parlava, cada dia, una curta estona amb una persona de l'equip que donava els exercicis, el meu acompanyant, per contrastar el dia; aquestes converses m'han anat molt bé. Abans de sopar, la celebració de l'eucaristia recollia el dia. Tot plegat ha estat una molt bona experiència. Em queda clar que Déu, perquè ens estima, crida a seguir Jesús i a descobrir —discernir, deia el meu acompanyant— com ho ha de fer cadascú. Sóc ara en aquest interrogant.»

Aquest jove, seguint el mètode dels exercicis espirituals, ha viscut una experiència que l'ha ajudat a descobrir l'Amor de Déu i el què d'Ell l'allunya: el mal del món i el pecat personal. Aquesta experiència l'ha portat a conèixer més a fons qui és Jesús, el què deia i el què feia. L'ha fet estimar-lo perquè ens ha estimat fins a donar la vida i l'ha obert a descobrir la seva voluntat i a acceptar-la. «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11,28-30).

Enric Puig Jofra, SJ

Un pensament del beat Joan XXIII

Es complirà aquest any el cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II, convocat pel Papa Joan XXIII i obert l'11 d'octubre de 1962. En sintonia amb aquesta commemoració publicarem alguns pensaments de Joan XXIII, extrets de l'opuscle publicat pel P. Francesc Gamissans i Anglada, franciscà, titulat *El Papa Joan XXIII, paradigma de bondat i de pau* (IREL, Lleida, 2005, 48 pàg.).

«Mai no he tingut dubtes de fe, però hi ha una cosa que no entenc i em turmenta: el Crist està, des de fa dos mil anys, braços en creu. Nosaltres, com anunciem la Bona Nova? Com la presentem a la gent del nostre temps?»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

▶ Salm responsorial (24)

R. *Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,29-31)

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,14-20)

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell.

Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

En aquellos días, vino la palabra del Señor sobre Jonás: «Levántate y vete a Nínive, la gran ciudad, y predícale el mensaje que te digo.» Se levantó Jonás y fue a Nínive, como mandó el Señor. Nínive era una gran ciudad, tres días hacían falta para recorrerla. Comenzó Jonás a entrar por la ciudad y caminó durante un día, proclamando: «¡Dentro de cuarenta días Nínive será destruida!» Creyeron en Dios los ninivitas; proclamaron el ayuno y se vistieron de saco, grandes y pequeños. Y vio Dios sus obras, su conversión de la mala vida; se compadeció y se arrepintió Dios de la catástrofe con que había amenazado a Nínive, y no la ejecutó.

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Señor, enséñame tus caminos.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,29-31)

Digo esto, hermanos: que el momento es apremiante. Queda como solución que los que tienen mujer vivan como si no la tuvieran; los que lloran, como si no lloraran; los que están alegres, como si no lo estuvieran; los que compran, como si no poseyeran; los que negocian en el mundo, como si no disfrutaran de él: porque la representación de este mundo se termina.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,14-20)

Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a Simón y a su hermano Andrés, que eran pescadores y estaban echando el copo en el lago. Jesús les dijo: «Venid conmigo y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron.

Un poco más adelante vio a Santiago, hijo de Zebedeo, y a su hermano Juan, que estaban en la barca repasando las redes. Los llamó, dejaron a su padre Zebedeo en la barca con los jornaleros y se marcharon con él.

Jesús crida Jaume i Joan, fills del Zebedeu. Pintura de Marco Basaiti (any 1515), Kunsthistorisches Museum (Viena)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Sa 5,1-7.10 / SI 88 / Mc 3,22-30
- **dimarts**: 2Sa6, 12b-15.17-19 / SI 23 / Mc 3,31-35
- **dimecres**: Ac 22, 3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18
- **dijous**: 2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Mc 4,1-20
- **divendres**: 2Sa 11,1-4a.5-10a. 13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34
- **dissabte**: 2Sa 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41
- **diu-menge** vinent, IV de durant l'any (lit. hores 4a setm.): Dt 18,15-20 / SI 94 / 1Co 7,32-35 / Mc 1,21-28.

Jesús comença la seva activitat a Galilea, després de rebre una crida (baptisme) i de discernir el seu camí (temptacions), quan Joan Baptista ja ha estat empresonat. Jesús predica la bona notícia de part de Déu: «la sobirania de Déu és a prop, canvieu de forma de pensar i tingueu confiança». El gran tema és que Déu és a prop. La sobirania de Déu no és una sobirania qualsevol sinó que apunta a una transformació del món en la línia del regnat de Déu en l'Antic Testament. Aquesta proximitat dinàmica de Déu es farà palesa al llarg de l'evangeli de Marc, precisament mitjançant l'activitat de Jesús. Vet aquí la bona notícia que Jesús ha vingut

a proclamar. És un resum de tot el que segueix en l'evangeli segons Marc.

Però el text d'avui té una segona part que és un seguici del programa de Jesús. La crida dels primers deixebles. Dues coses volem subratllar sobre aquesta narració de Marc (diferent de la del diumenge passat). Primer, que aquí la iniciativa és clarament de Jesús. En efecte, els pescadors estan atrafegats amb les seves tasques i Jesús, inesperadament, «tot passant vora el llac», els crida. Per tant, el seguiment de Jesús és una resposta a la crida.

Si analitzem la nostra adhesió a Jesús, la nostra fe, sempre anem a raure a una iniciativa de Déu. Pe-

rò hi ha una segona observació a fer: la fórmula «van darrera d'ell» és una imatge que prendrà cos en les narracions evangèliques. «Seguir Jesús» és no solament anar darrera de Jesús sinó fer el mateix que fa Jesús.

La categoria del seguiment és una formulació de l'adhesió incondicional a Jesús. El seguiment de Jesús subratlla la generositat de la resposta. Convé recordar que la fórmula «seguir Jesús» emmarca tot l'evangeli de Marc: comença per la crida al seguiment i es clou amb una crida a seguir Jesús a Galilea (1,16-20 i 16,7). És la crida que s'adreça al lector.

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

Programa i seguiment

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

4. Els patriarques d'un nou poble universal

El text de Marc diu: «I en va fer dotze als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3,14). Primer, cal fer notar l'expressió «en va fer dotze», que ens sona insòlita. Amb aquesta manera d'escriure, l'evangelista adopta la terminologia que empra l'Antic Testament quan es transmet l'encàrrec del sacerdoti, i així dóna a la missió apostòlica un sentit de ministeri sacerdotal.

I després diu el nom de cadascun d'ells, com també Déu crida pel nom els profetes d'Israel; d'aquesta manera es dóna al servei apostòlic un doble sentit sacerdotal i profètic.

«En va fer dotze»: dotze era el nombre simbòlic d'Israel, el nombre dels fills de Jacob. D'ells van sortir les dotze tribus d'Israel, de les quals, després de l'exili, pràcti-

cament no va restar més que la de Judà. Així aquesta represa del nombre dotze és un retorn als orígens d'Israel i, al mateix temps, un signe d'esperança: tot Israel es refà, les dotze tribus es tornen a aplegar.

Dotze, a més del nombre de les tribus, és una xifra còsmica que vol expressar l'amplitud de tot el nou poble de Déu.

Els dotze es posen com a patriarques d'aquest nou poble universal que es fonamenta damunt els apòstols. En la visió de la nova Jerusalem de l'Apocalipsi, el simbolisme dels dotze pren la forma d'una imatge magnífica (Ap 21,9-14) que, a partir del que ha de venir, ajuda el poble de Déu pelegrí a entendre el present i il·lumina amb l'esperit de l'esperança: en la figura dels dotze s'enllacen passat, present i esdevenidor.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Seis puntos para la buena acogida

1. Al atender a alguien, intentemos sonreír. Los entendidos dicen que para fruncir el ceño son necesarios 72 músculos. Para sonreír, tan sólo 14. Una pequeña sonrisa puede romper hielos y barreras.
2. Toda acogida requiere atención interior y exterior; amabilidad, disponibilidad. Entonces ganaremos —ambos— en calidad de vida.
3. Evitemos todo distanciamiento. Seamos personas cordiales. Una buena acogida es difícil de olvidar. Se recuerda siempre.
4. Al escuchar a otro pongamos todo el interés. Así, andaremos en el camino de la perfecta acogida, como lo hacía Jesús.
5. Procuremos ser útiles, solucionando sus problemas, —si está en nuestra mano. Demos afecto y ternura a quienes sufren y esperan algo de nosotros o de la entidad que representamos.
6. Decía el P. Sertillanges: «Amar no es buscar nuestro bien, sino querer el bien del otro.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

22. ✠ Diumenge III de durant l'any. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

23. Dilluns. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa; esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emenciana, vg. i mr.

24. Dimarts. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

25. Dimecres. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (*Fets* 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. Dijous. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (segle I); santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Cîteaux.

27. Divendres. Santa Àngela Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les Teresianes (STJ); sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. Dissabte. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Menos competitividad y más comunidad

En un retiro que di el mes de octubre del año 2008 en lituano, para los grupos de Fe y Luz y personas que querían integrarse en El Arca, una madre dio un testimonio muy conmovedor.

Quando su hija nació con una discapacidad, ella lo vio como una maldición. Si usaba el transporte público y la gente las miraba a ella y a su hija con curiosidad y hasta con rechazo, a veces sentía que ya no quería vivir. Pero un día entró en una iglesia donde vio a un grupo de personas, algunas de ellas con discapacidades, que estaban felices, se reían y bailaban. Era una comunidad de Fe y Luz. Después se unió a Fe y Luz, y lo que antes era para ella una maldición se convirtió en una bendición.

A muchos padres les parece que la discapacidad de su hijo es una maldición. A muchas personas en nuestro mundo les parece que la vida es una maldición. ¿Qué hace falta para que una maldición se convierta en una bendición? ¿No es esta la pregunta que nos hacemos todos? ¿Cómo podemos ayudar a crear comunidades que puedan convertirse en una fuente de bendición para quienes sienten que están viviendo una maldición?

La misma crisis profunda que vive nuestra sociedad podría ser una gran oportunidad para la humanidad. Esta maldición podría convertirse en una bendición... Juntos, no a través de la competición o la lucha, sino por medio del diálogo y la búsqueda en común, encontraremos soluciones, soluciones pacíficas. Y estas soluciones implicarán menos velocidad y movilidad y más interioridad; menos consumo y más relaciones; menos tecnología y más humanidad; menos dispersión y más unidad; menos competitividad y más comunidad; menos individualismo y más compartir y vivir juntos.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)

ENTREVISTA

XAVIER MORLANS

Camins per a la nova evangelització

El prevere de Barcelona i professor de Teologia Fonamental de la Facultat de Teologia de Catalunya Mn. Xavier Morlans ha estat nomenat consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, dicasteri creat el 2010 per Benet XVI i que dirigeix l'arquebisbe Salvatore Fisichella. La Nova Evangelització serà, precisament, el tema del proper Sínode de Bisbes, que s'ha de celebrar aquest any. El 2002, Xavier Morlans va impulsar, amb un equip de laics, un catecumenat per a batejats que portava per títol *Tornar a creure*, i aquest nomenament representa per a ell «un reconeixement a tota una trajectòria pastoral molt pròpia de l'Església que camina a Catalunya, i especialment del clergat diocesà».

El seu nomenament és, sens dubte, un reconeixement a una tasca constant d'evangelització a través d'experiències diferents i molt atractives. El balanç és positiu...

La fidelitat al veure-jutjar-actuar que ja es troba a la *Gaudium et Spes* del Concili Vaticà II ens ha portat a cercar noves respostes per als nous signes dels temps com són unes generacions que ja no han sentit a parlar de forma empàtica de Jesucrist. Es tracta de convertir la dificultat en oportunitat.

Com resumiria la seva proposta per activar metodologies pastorals que condueixen a la reiniciació cristiana?

Amb quatre paraules: *testimoni* de vida i compromís —necessari però no suficient; *diàleg* que desvetlli el desig d'una vida més alta; *anunci* de Jesucrist com a proposta desbordant de Vida en abundància; i itinerari de *reiniciació* cristiana.

Quina va ser la seva aportació en la primera trobada del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització celebrada a Roma?

Vaig proposar el reconeixement de l'eficàcia germinalment sacramental de l'anunci i el paper dels laics i laiques com a protagonistes d'aquest anunci. Esperem les aportacions del Sínode d'octubre 2012 sobre la Nova Evangelització.

Oscar Bardají i Martín

Els concerts de Nadal es fan presents a les parròquies del Bisbat

Un any més pels volts de Nadal han tingut lloc els tradicionals concerts de Nadal a moltes parròquies del bisbat d'Urgell. A Ponts, l'església parroquial de Sta. Maria es va omplir el 18 de desembre per escoltar l'Escola Municipal de Música. Hi va haver lloc per als conjunts instrumentals i també per als cors de l'escola: «Brins d'espígol», «Verdaguer» i «Gentil»; no cal dir que també es van interpretar cançons tradicionals de Nadal. A l'acte es va fer present l'alcaldessa Maria Antònia Pubill i altres regidores del consistori pontsicà, així com el Rector de la parròquia. Durant el concert es va encendre la corona d'Advent i damunt de l'altar es va posar la Llum de la Pau que des de Betlem i per iniciativa de l'escoltisme catòlic austríac es fa arribar arreu del món, també al nostre Bisbat.

Enguany el concert es va acompanyar amb una campanya de recollida d'aliments, col·laborant d'aquesta manera amb Càritas Parroquial.

Les Missioneres Filles del Cor de Maria celebren el centenari de la seva presència a Tremp

El dia 3 de gener de l'any 1912 arribaven a Tremp un grup de Religioses Missioneres Filles del Cor de Maria, fundades per la venerable Mare Maria Güell, per fer-se càrrec del Sant Hospital. El dia 3 de gener la Comunitat i la Fundació Fiella-Sant Hospital de Tremp ho van recordar i celebrar, iniciant un any jubilar d'acció de gràcies. A les cinc de la tarda, recordant aquella arribada en tartana del 1912, les Religioses, els Membres del Patronat de la Fundació Jaume Fiella, el clergat de Tremp i de l'arxiprestat i les autoritats civils, encapçalades per l'Alcalde Sr. Joan Orrit, amb nombrosos ciutadans, van assistir a la capella al cant solemne del *Te Deum*, tal com van fer les religioses fundadores aquell fred 3 de gener de 1912. Tot seguit, a la sala d'actes, va tenir lloc un breu i emotiu acte commemoratiu.

Trobada de Nadal al Seminari Diocesà

Els seminaristes de la Diòcesi van participar al tradicional acte de la Cúria Diocesana de felicitació del Nadal al Sr. Arquebisbe, i a l'homenatge al Sr. Josep Quingles i Augé, fill d'Oliana. I just després, al Seminari Diocesà de La Seu, tingué lloc el dinar de Nadal, amb la presència del Sr. Arquebisbe i de Mn. Josep M. Mauri, Vicari General.

Aquest dinar, ja tradicional, seguit del cant de nades, en diverses llengües, esdevé un moment bonic i fraternal de proximitat dels seminaristes amb el seu Bisbe.

En acabar el dinar, a la Capella de la residència dels seminaristes, el Sr. Arquebisbe dirigí una pregària a la Mare de Déu, tot encomanant les famílies dels seminaristes i recordant especialment les famílies filipines que s'han vist més afectades per les devastadores inundacions d'aquests darrers dies, i va comprometre's a fer arribar un telegrama de condol al President de Filipines i un ajut per als damnificats de part de la Diòcesi d'Urgell.

Consagració de les famílies de la Diòcesi a la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep

Divendres 26 de desembre, festa de la Sagrada Família de Natzaret, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia per a les famílies a l'església de la Residència de la Sagrada Família de La Seu d'Urgell, on reposen les despulles de la beata Anna M. Janer. Hi va participar una gran quantitat de feligresos. A més del Delegat Diocesà per a la Família i la Vida, Mn. Joan Antoni Mateo, i del Secretari general i Canceller, Mn. Ignasi Navarri, hi van concelebrar diversos preveres de La Seu, i hi van assistir les religioses de la Sagrada Família d'Urgell que tenen cura de la residència i la Comunitat del Sant Hospital, les quals durant la celebració van renovar el seu compromís de vida consagrada segons tradició constant de la Congregació.

Mons. Joan-Enric Vives va parlar de l'Església com a «família de famílies» i va encoratjar les famílies del Bisbat a seguir l'exemple de la família de Natzaret, tot prestant més atenció a la presència de Déu en la pròpia vida familiar: «Que Maria i Josep ens ajudin a estar més atents a Jesús, que vol viure en les nostres famílies i ens vol anar indicant el camí per a una vida més plena segons el disseny d'amor del Pare.»

L'Arquebisbe d'Urgell esmentà la necessitat de fomentar lleis que tinguin plenament en compte la dignitat de la vida humana des del primer moment fins al darrer de la seva existència, i de promoure una major consciència de la importància de la família per a la persona i per al conjunt de la societat. Va demanar que els cristians aportem la bellesa de la família que Jesús ens ha revelat, i que tota la Diòcesi faci un esforç per a la preparació dels joves que demanen el matrimoni.

Jornada per la Pau a la Catedral de Santa Maria d'Urgell

L'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va celebrar, festivament, la missa del primer dia de l'any a la Catedral de Santa Maria d'Urgell amb una especial intenció per la pau del món, la pau a les famílies, a les institucions, especialment a les que porten les regnes de l'economia, i la pau dintre els cors, feta de reconciliació i d'amor a Déu i al pròxim, com explicà a la seva homilia de la solemnitat de la Mare de Déu.

Glossà també el lema del Sant Pare Benet XVI per al 2012: «Educar els joves en la justícia i la pau» i encomanà tota la Diòcesi a la protecció maternal de la Verge Maria, Mare de l'Església, demanant-li que ens ensenyi a viure segons la voluntat de Déu, donant glòria a Déu al llarg de l'any que s'inicia i sempre, i a testimoniar preferentment el rostre de Déu que se'ns ha revelat en Crist Jesús.

Una escultura de Sant Francesc obra de Josep Viladomat és lliurada al Sr. Arquebisbe

El divendres dia 30 de desembre la família Viladomat, els tres néts del conegut escultor Josep Viladomat i Massanas (1899-1989), van ofrenar al Sr. Arquebisbe i Copríncep Joan-Enric Vives una bella escultura en alabastre de Sant Francesc d'Assís, rèplica menor de la que hi ha a la muntanya de Montserrat.

L'Arquebisbe els va rebre al Palau episcopal i els va agrair molt aquest gest de generositat, que els honora, sabedors com són que ell és un entusiasta de l'obra del seu avi, un escultor català universal.

Festa del primer repic de les noves campanes del Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes

El 2 de gener de 2012, va tenir lloc la festa del primer repic de les noves campanes del Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes. Amb aquest acte culmina el projecte anomenat «Que sonin les campanes al Monestir» que va començar el febrer de 2011, i que ha estat promogut per l'Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes.

La celebració va començar amb un acte informatiu a l'aula magna del monestir, en la qual s'hi va reunir més d'un centenar de persones. Entre aquestes, s'hi trobaven els representants de les entitats públiques i privades que han col·laborat en el projecte. Com a mostra d'agraïment, se'ls va lliurar un diploma i un obsequi. L'acte va començar amb la benvinguda per part de Pere Ferré, Vicepresident de l'Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes, tot seguit es va presentar l'edició catalana del llibre *La Força de la Fraternalitat. Maristes, cent anys a les Avellanes 1910-2010*, per part del seu autor, el Gmà. Lluís Serra i finalment el Gmà. Ramon Benseny es va encarregar de la presentació del primer número de *Lo Canastrot*, el butlletí informatiu de l'Associació d'Amics del

Monestir de les Avellanes. Després va tenir lloc la rifa per a la recuperació de les campanes, en què es van sortejar els tres premis (un cap de setmana a l'hostatgeria, un dinar al restaurant El Claustre i una panera). Finalment es va visualitzar un vídeo que resumeix tots els actes i processos realitzats al llarg de l'any 2011 en el marc del projecte «Que sonin les campanes».

Un claustre ple de persones no es va voler perdre el primer repic de les noves campanes. Els encarre-

gats de fer-les sonar foren Felisa Corredera i Ignasi Cortés, ambdós vinculats a la Confraria de Campaners de Catalunya, amb seu a Òs de Balaguer. El repic va comptar amb una demostració de tocs, com ara l'àngelus, difunts, festa, foc, etc.

El moment més espectacular fou quan els campaners es van atrevir a fer voltejar les campanes, fet que fou molt aplaudit per tot el públic assistent a l'acte.

Marc Carvajal, mestre campaner responsable de la instal·lació de les campanes, ens explicava que les campanes del monestir han estat dissenyades per fer el volteig català. Aquest és un tipus de volteig típic del nostre territori i que en els últims anys s'havia anat perdent degut a la importació de campanes alemanyes. La diferència del volteig català es basa en la mida i forma del jou de les campanes.

L'acte va coincidir amb la celebració del 195è aniversari de la fundació de l'Institut dels Germans Maristes. Cada 2 de gener els germans de Catalunya acostumen a trobar-se al Monestir de les Avellanes, amb motiu d'aquesta celebració fraterna.